Μεσσιανισμός (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 2 Απριλίου, 2018

Μεσσιανισμός είναι όρος, ο οποίος σχετίζεται με τη διασπορά ανεκπλήρωτων υποσχέσεων και ελπίδων. Προέρχεται από την εβραϊκή λέξη μεσσία, η οποία μεταφράζεται στα ελληνικά χριστός, δηλαδή αυτός, ο οποίος με τη χρίση ελαίου από κάποιον προφήτη αναλαμβάνει αξίωμα βασιλικό, ιερατικό ή προφητικό. Και επειδή ο Ιησούς Χριστός ήταν ο αναμενόμενος από τους Εβραίους υπέρτατος μεσσίας, κατά τη νεωτερικότητα ταυτίστηκε κατ’ εξοχήν η διδασκαλία του με τον μεσσιανισμό.

Ο Ιησούς Χριστός υπήρξε διαχρονικά σημείο αντιλεγόμενο. Άλλοι τον λάτρευσαν ως Θεό και εξακολουθούν να τον λατρεύουν και άλλοι τον πολεμούν με πάθος και μανία. Κανένα άλλο ιστορικό πρόσωπο δεν αντιμετωπίστηκε από τους ανθρώπους κατ’ αυτόν τον τρόπο, ιδιαίτερα μετά τον θάνατό του. Μάλιστα η εμπάθεια οδήγησε κάποιους τυφλωμένους να αρνηθούν και την ιστορικότητα του προσώπου του! Ας επιχειρήσουμε την προσέγγιση προς τις δύο αυτές ομάδες, των πολεμίων και πιστών, μέσα από τα συμβάντα.

Ο Χριστός υπήρξε ασήμαντος κατά την κοινωνική επιφάνεια. Δεν διέθετε κανένα από τα χαρακτηριστικά, τα οποία οι άνθρωποι αναγνωρίζουν ως προσόντα για την ανέλιξη και αναγνώριση. Βέβαια οι πιστοί σ’ αυτόν ισχυρίζονταν και ισχυρίζονται ότι έκανε θαύματα, αλλά αυτά δεν επιβεβαιώνονται με την «ορθή» λογική (σαν να υπάρχει και μη ορθή!). Κάποιοι, ελάχιστοι, από τους ασχοληθέντες κριτικά με το πρόσωπο Ιησούς περιορίστηκαν στην προσέγγιση από κοινωνιολογικής σκοπιάς, αλλά και αυτοί οι λίγοι αστόχησαν! Στάθηκαν ανήμποροι, λόγω του εγωισμού που τους διέκρινε, να αποδεχθούν το ανυπέρβλητο της διδασκαλίας του. Μερικοί επιχείρησαν να βρουν στοιχεία της σε θρησκείες και φιλοσοφίες πριν από την εποχή του. Άλλοι επισήμαναν «αδυναμίες» και άσκησαν κριτική με βάση τη φιλοσοφική αναθέρμανση κατά την εποχή του λεγόμενου διαφωτισμού. Κάποιοι άλλοι θεώρησαν τη διδασκαλία ουτοπία, καθώς αντιστρατεύεται την υπέρτατη ισχύ του βιολογικού όντος, το ένστικτο. Μάλιστα εκφράζουν με πάθος την αντίθεσή τους στη διδασκαλία περί μελλούσης κρίσεως, καθώς θεωρούν αυτή ως μέθοδο τρομοκράτησης των πιστών, ενώ οι ίδιοι αυτοπροβάλλονται απαλλαγμένοι από κάθε φόβο! Πολλοί πάρα πολλοί χλεύασαν λόγω και έργω τον Χριστό και τη διδασκαλία του χωρίς να αισθανθούν την ανάγκη να εξηγήσουν το γιατί; Περισσότεροι με ακραία κουτοπονηριά πολέμησαν και πολεμούν τον Χριστό επιτιθέμενοι κατά των πιστών σ’ αυτόν επιχαίροντες πότε για την υποκρισία τους, πότε για τις εμφανείς αδυναμίες τους και πότε για τα σκάνδαλά τους. Τέλος, πολλοί τον βλασφημούν, γιατί έτσι αισθάνονται να εκτονώνονται σε κάθε δυσχέρεια που αντιμετωπίζουν.

Ο Χριστός κατά τον τριετή δημόσιο βίο του τήρησε στάση ανεπανάληπτη στην ανθρώπινη ιστορία. Κύριο γνώρισμά της η πλήρης **ταύτιση λόγων και έργων**. Δεν επιδίωξε τη δόξα, τις τιμές και τα αξιώματα, για τα οποία όλοι μας παθιαζόμαστε! Δεν απέκτησε υλικά αγαθά, δεν είχε κατοικία, δεν κράτησε στο χέρι του νόμισμα. Οι μαθητές του, που έγραψαν τα Ευαγγέλια, τονίζουν ότι ο λαός κρεμόταν από τα χείλη του, ήθελαν να τον αναγνωρίσουν βασιλιά, τον επευφήμησαν στα Ιεροσόλυμα. Και όμως το κήρυγμά του δεν είχε κανένα ίχνος δημαγωγικού λόγου. Οι μακαρισμοί βρίσκονται στον αντίποδα του διαχρονικού παραληρήματος των δημαγωγών, μέσω του οποίου σαγηνεύουν τους λαούς και τους προσφέρουν θυσία στο υπερφίαλο εγώ τους! Ο «χρυσός κανών» της Καινής Διαθήκης υπερβαίνει κατά πολύ το «ο συ μισείς ετέρω μη ποιήσεις» του αρχαίου κόσμου. Σε κανένα ανθρώπινο δίκαιο δεν υπεισήλθε η ποινικοποίηση της αποφυγής πράξης του καλού. Η υπόδειξη τρόπου άσκησης της εξουσίας αποτελεί κόλαφο στο πρόσωπο ηγεμόνων και ηγεμονίσκων. Η στάση του ενώπιον της ανθρώπινης δικαιοσύνης, την οποία εμείς οι ίδιοι παρομοιάζουμε με ιστό αράχνης, μαρτυρεί το μεγαλείο του. Η συγχώρηση των δημίων του επάνω στον σταυρό κάνει τον άγριο εγκληματία, που συσταυρώθηκε να αναφωνήσει το «μνήσθητί μου Κύριε»!

Γιατί ο Χριστός δεν λησμονήθηκε, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι; Γιατί σχεδόν όλοι οι αυτόπτες μάρτυρες έδωσαν τη μαρτυρία της αναστάσεώς Του και υπέστησαν το μαρτύριο; Πόσο ικανοποιεί η ερμηνεία της ομαδικής παράκρουσης την «ορθή» λογική; Και πώς αυτή η «παράκρουση» μεταδόθηκε, ώστε, παρά τον απηνή διωγμό της από αυτοκρατορία, η οποία είχε μέχρι τότε εκδηλώσει άκρα ανεκτικότητα έναντι οποιασδήποτε θρησκείας, να επικρατήσει σε διάστημα τριών αιώνων στον ελληνορωμαϊκό κόσμο; Εμπαθείς όντες, αδυνατούν να κατανοήσουν ότι με την άρνηση της Αναστάσεως του Χριστού η ερμηνεία της ιστορίας καθίσταται δυσχερέστατη. Βέβαια πλείστοι όσοι καλύπτουν με πέπλο λήθης τους τρεις πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Αλλά το μαρτύριο είναι διαχρονικό τόσο μέσω της στάσης βίου των αγίων της Εκκλησίας, όσο και μέσω του μαρτυρίου των νεομαρτύρων επί τουρκοκρατίας και υπό καθεστώτα αθεΐας και συγχρόνου διωγμού της πίστεως. Κάποιοι άλλοι αντικαθιστούν το π.Χ. και μ.Χ., καθώς απεχθάνονται το πρόσωπο που δίχασε την ιστορία, με άλλους συμβολισμούς, μεταξύ αυτών και με το π.Κ. και μ.Κ (Κ=κτήνος. Σε χρήση από εμπαθέστατους δήθεν λάτρεις του αρχαίου ελληνικού πνεύματος!). Όλοι αυτοί, λάτρεις των ενστίκτων και χωρίς διάθεση υπέρβασής του, χλευάζουν, επειδή βιώνουν τις ενοχές εκ της απληστίας τους και της αφιλάδελφης διάθεσης, που τους χαρακτηρίζουν. Πώς να μη χαρακτηρίζουν ουτοπία τον ευαγγελικό λόγο, που τους κολαφίζει για τα πάθη τους; Πώς να μη χαρακτηρίζουν ουτοπία τη μέλλουσα κρίση, όσοι διαχέουν στις κοινωνίες την υπέρτατη ουτοπία της κοινωνικής μεταβολής και της επικράτησης της δικαιοσύνης. Αυτοί όχι μόνο αυτοαποκαλούνται ρεαλιστές, αλλά και στρέφονται και κατά της πίστης, αλλά και κατά των πιστών με την καταγγελία ότι αυτή είναι το «όπιο του λαού» και όσοι την ακολουθούν «κοινωνικά παράσιτα».

Οφείλουν όμως και οι πιστοί να ασκήσουν σε βάθος αυτοκριτική. Αν η στάση βίου απέχει παρασάγγες από εκείνη του Χριστού, αν χαώδης ασυνέπεια μεταξύ λόγων και έργων μας χαρακτηρίζει, αν στον βίο μας αναζητούμε τρόπους παράκαμψης του «Γολγοθά», ώστε να φθάσουμε ακόπως στην ανάστασή μας (η Δύση, στην οποία ανήκομε μας υποδεικνύει πάμπολλους), αν βιάζουμε τον εαυτό μας, να κυριευθεί από συναισθηματική φόρτιση για λίγες ώρες, ώστε να εξαπατήσουμε Αυτόν που σήμερα κρεμάται επί ξύλου, ενώ καθ’ όλη τη διάρκεια του έτους αρνούμαστε να άρουμε τον σταυρό μας και να τον ακολουθήσουμε, τότε είμαστε εμπαίχτες και δίνουμε αφορμή να λοιδορείται ο Χριστός, είμαστε και εμείς μεταξύ των συγχρόνων σταυρωτών Του.

Ο Χριστός πορεύθηκε με άκρα συνέπεια προς το πάθος Του και μας άφησε διαχρονικό πρότυπο, το οποίο, ως πρόσωπο, σάρωσε κάθε μορφή ιδεαλισμού, των φιλοσόφων, των κοινωνιολόγων, των δημαγωγών πολιτικών. Εξηγείται κατά τρόπο απλούστατο, γιατί ο κόσμος ανά τους αιώνες πολεμά όχι μόνο τον «μύθο» της αναστάσεώς Του, αλλά και τη διδασκαλία του. Το «όψονται εις ον εξεκέντησαν» (με λόγχη, γραφίδα ή λόγο) τρομάζει τους σταυρωτές και τους ηθικούς της σταύρωσης αυτουργούς! Γι’ αυτό και πολεμούν με την καταγγελία της διδασκαλίας Του ως ουτοπίας και τον ίδιο ως μεσσιανιστή, γόητες όντες, πλανώντες και πλανώμενοι.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»